Universiteit
Leiden
The Netherlands

Topics in the syntax of Sarikoli

Kim, D.; Kim D.

Citation
Kim, D. (2017, September 20). *Topics in the syntax of Sarikoli*. *LOT dissertation series*. LOT, Utrecht. Retrieved from https://hdl.handle.net/1887/55948

Version:	Not Applicable (or Unknown)
License:	Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden
Downloaded from:	https://hdl.handle.net/1887/55948

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle http://hdl.handle.net/1887/55948 holds various files of this Leiden University dissertation

Author: Kim, Deborah
Title: Topics in the syntax of Sarikoli
Date: 2017-09-20

Nederlandse samenvatting

Dit proefschrift is een synchrone beschrijving van het Sarikoli toegespitst op syntaxis. Sarikoli is een Oost-Iraanse taal die alleen in China wordt gesproken. Sprekers wonen voornamelijk in Varshide, een bergachtig district aan de westelijke grens van Xinjiang, China.

Het eerste hoofdstuk is een overzicht van de Sarikoli bevolkingsgroep en taal in geografische, historische en culturele context. De classificatie, het typologische profiel, en de sociolinguïstische situatie van de Sarikoli taal wordt beschreven, en eerder onderzoek wordt geëvalueerd. De laatste paragraaf behandelt de indeling van deze beschrijving, de onderbouwing op basis van veldwerk, en de methodologie.

Hoofdstuk 2 beschrijft naamwoorden en naamwoordelijke zinsdelen. De eerste paragraaf biedt een overzicht van de soorten en verschillende functies van naamwoorden. Dit wordt gevolgd door een paragraaf over de grammaticale functies van naamwoordelijke zinsdelen. Deze functies worden op de naamwoordelijke zinsdelen gemarkeerd door verschillende soorten voornaamwoordstammen, meervoudsachtervoegsels en rol-markerende morfemen. Tot slot worden interne constituenten van naamwoordelijke zinsdelen met betrekking tot hun functie en hun relatieve volgorde geïntroduceerd, en wordt de coördinatie van naamwoordelijke zinsdelen beschreven.

Hoofdstuk 3 beschrijft voornaamwoorden en aanwijzende voornaamwoorden: twee soorten verwijzende woorden die nauw verwant zijn in het Sarikoli. Het hoofdstuk bestrijkt een heel scala aan gerelateerde onderwerpen: persoonlijke voornaamwoorden die de (eerste en tweede persoon) deelnemers aan de taalhandeling aanduiden; gebonden voornaamwoorden die worden gebruikt om congruentie tussen onderwerp en werkwoord, en aspect te markeren; naamwoordelijke aanwijzende voornaamwoorden die verwijzen naar personen die niet deelnemen aan de taalhandeling, en die een onderscheid maken gebaseerd op de relatieve afstand tot de spreker; aanwijzende voornaamwoord-clitica die als anaforen en cataforen fungeren; aanwijzende voornaamwoorden van plaats die naar locatie verwijzen; aanwijzende voornaamwoorden van wijze die verwijzen naar de verschillende manieren om een handeling te verrichten; wederkerende voornaamwoorden; en wederkerige voornaamwoorden.

Hoofdstuk 4 beschrijft bezitsrelaties. De eerste paragraaf illustreert de naamwoordelijk zinsdeel-interne bezitsrelatie, en de tweede paragraaf presenteert de predicatieve bezitsconstructie.

Hoofdstuk 5 beschrijft trappen van vergelijking. Er zijn twee manieren om comparatieven (oftewel de vergrotende trap) uit te drukken: een enkelvoudige zinsconstructie en een samengestelde zinsconstructie. Superlatieven (oftewel de overtreffende trap) worden behandeld als een verlengstuk van comparatieven. Daaropvolgend worden verklaringen van gelijkheid beschreven, waarbij de Vergelijking en de Norm eenzelfde gradatie hebben op een gegeven parameter. Tot slot wordt de correlatieve vergelijking, die samengesteld is uit twee vergelijkende zinnen, gepresenteerd.

Hoofdstuk 6 is gewijd aan het brede scala van bijwoordelijke bepalingen die een nadere omschrijving geven van gezegden, zinnen, bijvoeglijke naamwoorden en andere bijwoordelijke bepalingen. Deze omvatten: bijwoordelijke bepalingen van tijd die de tijdsperiode van een toestand of gebeurtenis specificeren; bijwoordelijke bepalingen van hoeveelheid die aangeven hoe vaak een situatie zich voordoet; bijwoordelijke bepalingen van hoedanigheid die de manier beschrijven waarop een handeling wordt verricht; bijwoordelijke bepalingen van graad die de mate van een eigenschap of handeling tonen; bijwoordelijke bepalingen van modaliteit die aangeven wat in een sprekers opinie de waarschijnlijkheid is dat een situatie zal plaatsvinden; en bijwoorden die afgeleid zijn van bijvoeglijke naamwoorden en naamwoorden door middel van een bijwoordelijk achtervoegsel.

Hoofdstuk 7 is een uiteenzetting van de drie voornaamste wijzen: de aantonende wijs, de gebiedende wijs, en de vragende wijs. De gebiedende en vragende wijzen hebben verschillende subtypes. Deze worden beschreven in de desbetreffende sub-paragrafen met betrekking tot hun morfosyntactische markering.

Hoofdstuk 8 bekijkt de zinsstructuur. De standaard volgorde van constituenten wordt geschetst en gevolgd door een overzicht van elk van de zinstypen die in het Sarikoli voorkomen: zinstypen met een werkwoordelijk gezegde, gezegden met een existentieel werkwoord, gezegden met een koppelwerkwoord, en uitgebreide gezegden met een koppelwerkwoord. De laatste paragraaf biedt een korte beschrijving van de plaatsing van niet-verplichte argumenten.

Hoofdstuk 9 introduceert diverse manieren om negatie uit te drukken. Negatie van werkwoordelijke gezegden, van gezegden met existentiële werkwoorden, van gezegden met koppelwerkwoorden, en van bepaalde individuele constituenten worden besproken in de eerste paragrafen. Vervolgens wordt negatie van de gebiedende wijs beschreven. De daaropvolgende paragraaf presenteert positieve en negatieve zelfstandige polariteitsvormen, die fungeren als een één-woord antwoord op gesloten (polaire) vragen. Tot slot worden twee voorvoegsels die negatieve lexemen kunnen afleiden geïntroduceerd.

Hoofdstuk 10 is gewijd aan zinscombinaties. De eerste paragraaf is onderverdeeld in sub-paragrafen die de verschillende soorten samenstellingen introduceren: cumulatieve, opeenvolgende, oorzakelijke, tegenstelbare, disjunctieve, en asyndetische samenstellingen. De tweede paragraaf behandelt ondergeschiktheid, onderverdeeld in drie soorten: betrekkelijke bijzinnen, bijvoeglijke bijzinnen, en bijwoordelijke bijzinnen. Elke soort bijzin is onderverdeeld in subtypes op basis van morfosyntactische structuur en functie.

Hoofdstuk 11 beschrijft modaliteit, te weten, modale constructies die verschillende semantische contrasten aangeven gebaseerd op het perspectief van de spreker of de agens op een situatie: mogelijkheid, bekwaamheid, intentie, verlangen, aanstaande werkelijkheid, toestemming, verplichting, hypothese, wens, aanmaning, en veronderstelling.

Hoofdstuk 12 beschrijft een evidentialiteitstrategie die wordt gebruikt om informatie die niet eerstehands is en nieuwe informatie aan te geven. Hoewel beiden worden gemarkeerd door perfect aspect, hebben ze verschillende functies en worden ze gedetailleerd bestudeerd in afzonderlijke paragrafen. Dit hoofdstuk geeft voorbeelden van perfectieve, imperfectieve, en niet-werkwoordelijke proposities die worden gemarkeerd op evidentialiteit of nieuwe informatie, iets wat het mogelijke gebruik en de interpretatie van de perfecte werkwoordstammen illustreert.

Tot slot geeft het afsluitende hoofdstuk, Hoofdstuk 13, een lijst van alledaagse zinnen en uitdrukkingen waaronder groeten, afscheid nemen, bedanken, en typisch of idiomatisch spraakgebruik over alledaagse onderwerpen die essentieel zijn voor fatische uitwisselingen en alledaagse conversaties.